

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. I. emelet.

Isten arca.

Isten egyik leghűségesebb szolgája hosszabb időt töltött el egyedül Isten színe előtt. Ennek az lett az eredménye, hogy arca sugárzott. Mikor az Ur Jézus a hegyen volt három tanítványával, szintén elváltozott és arca ragyogott. Isten sok gyermekéről, szent férfiakról és nőkről tudjuk, hogy életüket oly közel Istenhez töltötték el, hogy arcukról mennyei fény derengett. Ezzel szemben sokszor hallunk olyan emberekről, akiknek arcáról sötétség árad szét. Mi mindnyájan megfigyeltük embertársainkon, hogy arcuk visszatükrözte szívük állapotát. Ezért előfordul az, hogy mielőtt szólna hozzánk valaki, már tudjuk, hogy milyen hangulatban van az, hogy mit akar mondani, néha még azt is, hogy honnan, kitől jött el. Beszélünk olyan emberekről, akiknek jelenlétében lenni nem csak kellemes, de felfrissítő és megörvendeztető, viszont sajnos tudunk olyanokról, akikkel félünk találkozni, vagy legalább is nem kívánkozunk közelükbe kerülni. Jelenlétük bénítólag, lesújtólag hat reánk.

Világos tehát, hogy a környezet, amelyben élünk mély benyomást tesz reánk. Még akkor is így van ez, ha ezt nem vesszük észre. Belső állapotunk is olyan lesz, mint a külvilágunk. Ezért mondja a közmondás, hogy „az embert barátjáról ismerhetjük meg“. Vagyis mi is olyanok vagyunk vagy leszünk, mint az, akivel állandóan vagy sokat együtt vagyunk.

Nem lehet tehát mindig azt mondani, „rossz a természetem“ vagy „én már ilyen vagyok, nem tehetek róla“. De azt se lehet mindig állítani: „könnyű ennek, olyan jó természete van, mindig jókedvű“. Nem tudhatjuk, ha valakit közelebből nem ismerünk, milyen lelki életet él, milyen szellemi hatásoknak teszi ki magát. Ismertünk bizonyára olyan embert, aki este, ahelyett, hogy hazatért volna, valamely szórakozó helyre járt. Itt szeszest italt fogyasztva késő éjjeli óráig maradt. Hazaérve nem volt nyugodalmas éjszakája. Másnap rosszkedvűen ébredt, nem felfrissülve ment

ujra munkahelyére. Csoda volt-e, hogy mindenféle baj érte? Semmi sem ment úgy, hogy jó lett volna. De nem is szükséges, hogy éppen ilyen nehezebb esetre gondoljunk. Az ilyen állapotnak ezer változata létezik. A legnagyobb befolyást reánk mindig környezetünk fogja gyakorolni.

A zsoltár író egy helyen azt mondja: „Nézem a Te orcádat, megelégszem a Te ábrázattal, midőn felszerkenek.“ Persze, hogy az olyan ember, aki reggel Isten arcába tekint, onnan nyer nemcsak világosságot, az előtte álló utra, de erőt is, a sok baj és nehézség leküzdésére. Azért mondhatta a Zsoltáríró, hogy „az Ur az én kösziklám és szabadítóm.“ „Az én Istenem által kőfalon is átugrom.“ Nem volt számára akadály semmi és nem félt semmitől és senkitől.

Az Isten arcába tekintő ember nyugodtan halad a mindennapi élet ezer baja között, mert tudja, hogy „az Istent szeretőnek mindenek javára vannak.“ Csodálkozunk-e azon, ha a következőket olvassuk egyik Zsoltárban: „Boldogok, akik lakoznak a Te házában. Jobb egy nap a Te tornácaidban, hogy sem ezer másutt.“ Jó tudta a Zsoltáríró, hogy a környezet milyen befolyással volt reá, tapasztalta Isten közelségének összehasonlíthatatlan értékét. Ha tehát valaki rossz vagy jókedvű, nem véletlenül van úgy, hanem szinte csak magát okolhatja. Isten arcának látása felemel, bátorít, erőssé tesz. Az az ember, aki nem néz Isten arcába, az gyakran elhagyatottnak érzi magát és csak saját nyomorúságának van tudatában. A sokat emlegetett kisebbségi érzete is sok esetben onnan van, hogy a környezet, melyben valaki él, elnyomja őt és miután Isten arcát nem keresi, nem nézi, nem nyer fényt, erőt, melegséget onnan. Hogyan tudott volna egy Luther annyi ellenséggel és bajjal szemben erős és bátor maradni, ha nem töltött volna oly sok órát mindennap Isten arca előtt? Mi helyesen cselekednénk, ha saját körülményeink közepette nem olyan sok időt töltenénk el meddő, értéktelen bírálattal, hanem Isten arca elé

járulnánk mindazzal, ami minket foglalkoztat, ami minket bánf, ami nekünk nem tetszik, ami nekünk gondot és bajt okoz. De azt mondhatjuk embertársainkra vonatkozólag is. Ha a sok megszólás vagy rágalom helyett, mi a nekünk nem tetsző embereket az Ur arca elé vin-nők, sok rossz órát és napot spórolnánk meg magunknak, sőt sok áldást és örömet tudnánk közvetíteni számukra. Isten arca a legnagyobb fontossággal bír számunkra a mindennapi életünkben. Onnan származik szivünkbe megnyugvás, megelégedés, türelem és kitartás. Ezek nélkül pedig ma alig tudunk megenni. Nem is szólva az örökkévalóságról.

Kiséreljük meg minden „szabad“ időnket tudatosan Isten arca előtt, Isten környezetében eltölteni és tapasztalni fogjuk ennek felemelő hatását életünkben. Így a nehéz viszonyok kö-zepette, amelyekben vagyunk mindennap, mi lehetünk világító utmutatók azok számára, akik reánk tekintenek.

T.

A tömlöctartó megtérése.

Egy hatalmas megrázkódtatás.

Es hirtelen nagy földindulás lön. ugy-annyira, hogy megrendülének a tömlöc fundamentumai; és azonnal megnyilá-nak az ajtók mind és mindnyátoknak bilincsei feloldódnak. Fölserkenvén pedig a tömlöctartó és látván, hogy nyílvá vannak a tömlöcnek ajtai, ki-vonva fegyverét megakará magát ölni, azt gondolván, hogy elszöktek a foglyok. (Csel. 16/26—27.)

A határozott keresztyének bizonyosságához, melyet az Ur felhasznál, hogy a tömlöctartó-ban benyomást keltsen, még egy hatalmas megrázkódtatás is járult.

Nagy földrengés volt. Ez nem közönséges élmény, vagy egy szerencsés véletlen volt, amely épen a legjobb időben érkezett, hanem ez Istennek személys beavatkozása volt. O volt, ki megrázta és megmozgatta a börtön alapját. A rázkódás oly nagy volt, hogy a zárt ajtók feltáruultak, az ingadozó falakról leestek a záruk. A bilincsek, melyek a foglyokat oda-bilincselték lehullottak a falról, épen úgy a kaloda is leesett, mely az apostolokat szori-totta. Hatalmas rázkódtatás volt.

Ez volt Isten felelete szolgáló imádságára. De nemcsak a börtönben imádkoztak. Ezen az éjtszakán Lidia házában is térdre borultak. Ott térdeltek a házaeskában a testvérek és imádkoztak a két fogoly szabadulásáért. Talán Timotheus ismerte már azt a történetet, amely akkoriban Jeruzsálemben történt, midőn Péter fogságban volt és az Ur órségen és kapun át kiszabadította, mint egy álomban. Ez a test-véreknak bizalmat adott az imára: Urunk, Te tetehed, ha akarod.

Milyen egy hatalom Isten gyermekeinek

imája. Péter szabadulásának történetében ol-vassuk. Noha Pétert a fogságba vetették, a közösség imádkozott érte. Ott Isten angyalát küldte Pétert kiszabadítani, itt földrengést küldött követe gyanánt. Akkor ott azért jött, hogy Pétert megszabadítsa, itt azonban a tömlöctartó megmentésére jött. Azért történt itt másképp, mint akkor Jeruzsálemben. Isten nem sablonosan dolgozik. Nem mindig ugyanazt az eszközt használja. Ő Isten, kinek minden do-log szolgálatára áll. Ki a szelet használja, mint eszközét és a tüzláng is eszköz kezében, mint a zoltáriró mondja.

A rázkódásnál a tömlöctartó felriadt ál-mából. Nyilván felöltözve feküdt le ez éjtszaka-n, gondolta, talán a tömeg megostromolja a börtönt, hogy meglincselje a két foglyot. Vagy azt gondolhatta, a fogoly barátai jönnek kiszabadítani őket. Mindenesetre feltűnő, hogy amikor álmából felriadt és nyitott ajtókat látott, azonnal kardjához kapott. Ennek bizonytal kéznél kellett lenni, hogy mindjárt megragadhatta.

Nem akarok itt elhallgatni egy megjegy-zést. A tömlöctartó mindig kéznél tartotta fegyverét, sőt még éjtszaka is mellette volt, hogy mindig kéznél legyen. Nem gondolhatunk ezen vonatkozásban e férfitől tanulva a Lélek kardjára? Mint Isten gyermekeinek, nálunk nem kell az ilyen kardnak mindenkor és minden időben kéznél lenni? Ah, mily sok-szor hiányzik! Feng hívő kínai tábornok meg-parancsolta, hogy a katonáknak az újtestamen-tumot maguknál kell hordani. De hány Isten gyermekénél van ez így? Eljönnek közösségbe biblia nélkül, otthon sem fekszik az asztalon. Mily fontos, hogy mint Jézus Krisztus kato-nái, kardukat mindig maguknál hordjuk. A hivatásunkban épen úgy, mint otthon és a gyülekezetben. Tanuljuk ezt meg a tömlöctar-tótól.

A tömlöctartó felriadt. Az ajtók nyitva? Akkor a foglyok megszöktek! Jaj mit tegyek? Mindig megtettem kötelességem, feljebbvalóim mindig meg voltak elégedve velem. Es most. Mit fogok esinálni, ha a foglyok megszöktek? Azt fogják mondani, hogy nem zártam be az ajtókat, nem teljesítettem kötelességemet. Mint beestelen, nem akarok élni, nem marad más hátra, mint a halál. Így a külső megrázkódtatás egy belső megrázkódtatáshoz vezetett. A földrengésből így származott szivének rengése.

Gyakran így van ez ma is. Isten egy ha-talmas földrengést küld életünkbe, hogy annak alapépitményét megingassa. Így elhívja hirtelen a férjet az asszony oldaláról, az atyát a gyermekei köréből. Milyen földrengés ez. Vagy egy kedves gyermeket az örökkévalóságba hív, mennyire megrázza ezzel a szülők szivét.

Ki ne élt volna át ilyen földrengést? Ha a határozott keresztyének, akiket látunk és ha

Istennek ígéje amit hallunk, nem elég, hogy megtérésre segítsen, akkor Isten más eszközöket ragad meg. Akkor földrengést használ életünkben, hogy fölébresszen. Miként Isten fölébressztette a tömlöctartót a földrengés által, így akar minket is fölrázni ha földrengést küld.

Évekkel ezelőtt történt, hogy egy ismerős kalauzzal találkoztam. Mellém ült és elmondta történetét. Tizennégy nap alatt négy gyermeket veszítette el. Azt mondom neki: De ez nehéz ut volt. Különös nevetéssel válaszolt: Ez az Urnak utja volt. Ez volt az a földrengés, mellyel Isten az ő életébe belenyult.

Igy volt a tömlöctartónál is. Elveszettnek gondolta magát, mert azt hitte, hogy a foglyok megszöktek. Így kell Istennek hozzánk közeledni, hogy elveszett állapotunkat felismerjük. Ha Isten a mi életörömünket, mint romot és cserepet élénk fekteti, ha bennünket egy ravatalhoz, vagy egy sirhoz állit, ha így megragad minket, azt akarja, hogy beismerjük, hogy: Így nem mehet tovább. Másnak kell lennem, alapjából másnak. Természetesen, ha Isten egy földrengést küld, az ördög is résen van. Midőn a tömlöctartó álmából felriadt, a sátán melléje lépett: Öld meg magad hiszen vége a becsületnek. Így van ez ma is. Ha egy lélek bensőjében egy rázkódtatás élt át, ha kiáltani kezdi: Uram a mélységből kiáltok hozzád, Uram hallgasd meg kiáltásomat! Akkor jön az ördög és azt mondja: A te bűnöd nagyobb, semhogy bocsánatot nyerhetne. Ne hagyd magad megtéveszteni. Ne az ördöggel, hanem Istennel cselekedj. Isten minden emberen segíteni akar és rajtad is. A földrengés nem halálra, de életre var. Oh mily áldásos az Istentől adott ilv földrengés. A téged érő hatalmas földrengések is szolgáljanak a te örökléted javára.

(Modersohn E. u. Liebstöckl.)

A várakozás és a várakozási idő.

Várom a te szabadításodat, oh Uram és a te parancsolataidat cselekszem

(119, zsol. 166.)

Az emberi életben nagyon gyakran vannak olyan időszakok, amikor valamitől, vagy valakitől szabadulást, vagy szabadítást vár. Egy-egy betegség, kellemetlen emberek, anyagi nehézség, lelki szenvedés, kedvezőtlen körülmények, jövőtől való aggodalom és még sok más oka lehet amitől a lélek szabadítást kíván. Mindig ránehezedik valami teher, amely nem engedi teljesen szabadon szárnyalni és amelyre azt mondja: Csak ettől tudnék szabadulni, csak ez né volna! Mindig van valami nem kívánatosnak látszó teher az életben és az ez elleni küzdelem rengeteg erőt, időt és munkát

elrabol életünkéből. Még Istennek gyermekei is, mily sokszor maguk keresik a szabadítást a nehézségekből és nem tudják kivárni, még az Ur intézkedik. Nem tetszik egy személy a gyülekezetben. Talán tényleg sok bajt okoz, s nehéz elhordozni, mily kevés türelmet tanusítanak vele szembe. Szabadulni akarnak tőle és a szabadulás módja szeretetlen kifakadás, ridegség, olyan eszköz és mód, amely nem kedves az Ur előtt. Az Ur talán nehéz anyagi körülmények közé sodor, az ember természetesen menekülne e nyomasztó helyzetből és most ahelyett, hogy az Ur szabadítását várná, olyan utat keres, mely nem egyezik az Ur akaratával. Talán felemás iga a világgal, olyan üzlet, mely istennek nem tetszik, vagy egy kis hazugság, vagy más a szabadítás eszköze. A zsoltáriró az Úrtól várta a szabadítást. És ez a legbőlesebb. Dicső dolog, nem a magam erőlködésében, hanem Istenben bízni és tőle várni mindenben a szabadítást. Ha hitem van és tudom, hogy övé vagyok, akkor tudom, hogy Ő látja szorongatásomat és amikor elérkezik az ideje, szabadítása rendelkezésemre áll. A hívőélet legtöbb esődjé ezen a téren következik be, amikor a léleknek nincs türelme, hite kivárni az Ur szabadítását. Komoly hívő léleknek nem lehet más teendője a nehézségek idején, mint az Ur szabadítását várni. Jó várni és megadással lenni az Ur szabadításáig! Mondja a próféta (Jer. sir. 3/26.) ki maga is nagyon szorult helyzetben volt és nem valami kényelmes dolgozószobában irta ezen intelmet.

De mi a teendő a várakozás ideje alatt. Semmittevés? Henyélés? Vagy sopánkodás? Vannak hívő lelkek, kiknek élete csupa sopánkodás, panasz, jajgatás. Nem fogynak ki a siránkozásból. Szenvedő arccal jönnek a közösségbe és ha részvétellel érdeklődnek irántuk, mártir hangon susogják, hogy mily nagy megpróbáltatásban van részük. Várják a szabadítást, de a várakozási idő alatt jajgatnak, magukra terelik a figyelmet, sopánkodásukkal feltűnést keltenek és várakozásuk állandó nyomasztó hangulatot teremt a közösségben. Megjelenésük megfagyasztja a mosolyt, elüzi a nyugalmat, önmagukat teszi központtá. Vajjon ez a helyes várakozási idő? Várakozni kellett Józsefnek a börtönben. (Móz. I. 39.) Mire használta a várakozási időt? (Móz. I. 40/7—8.) Az Ur akaratát cselekedte. Nem jajgatott, nem türelmetlenkedett Istennel szemben, nem tett neki szemrehányást, hanem azt nézte, hogyan dicsőítheti az Urat. Pált és Silást börtönbe vetették ott várakoztak, hogy mi lesz ügyükkel. Bizonytalán kellemetlen helyzet így várakozni. Testi bánalmak után kalodában és előttük bizonytalan jövő. Mire használták ezt az időt? Dicsőítették az Urat. (Csel. 16/24—26.) Isten parancsolatait cselekedték és az Ur gondoskodott szabadításukról.

Kedves lélek, aki szintén szabadítást kívánsz, mivel töltöd e várakozási időt? Isten ígéje világosan rámutat, hogy mi lehet a teendő. A te parancsolataidat cselekszem. Az Uré a szabadítás, a te teendő az Ő parancsolatát cselekedni. Hogyan is mondja az Ur Jézus? Az Én eledelem az, hogy annak akaratját cselekedjem, aki elküldött engem és az Ő dolgait elvégezzem. (Jan. 4/34.) Az Ur, nem az emberek áskálódásaitól való szabaduláson törte a fejét, hanem az Atya akaratát cselekedte. És ha te az Ő követője és tanítványa vagy, ne töltsd el az időt hiábavaló zugolódással, siránkozással, részvételtel, melyek nem hozhatják meg a kívánt szabadulást, hanem cselekedd az Ő akaratát. És az Ő akarat, hogy higgyél abban, akit Ő küldött az Ur Jézusban, teremd a hit gyümölcseit és szent szolgálatodon keresztül tapasztald dicső szabadítását.

Liebstöckl.

H I R E K

UJ KÖNYV. Az utcagyerek. Irta Csia Lajos. (Berea kiadás, ára 50 fill.) A hívő irodalmat egy új, mondhatnánk hézagpótló könyvvel gyarapította Csia Lajos. Ráirányítván figyelmünket azokra, akik mellett naponta elmegyünk és akiket mégsem veszünk észre, illetve kiket nem látunk úgy ahogy kellene. Csia Lajos munkái nem szorulnak dicséretre, de meg kell jegyeznünk, hogy minden hívőnek, ki evangéliumi látókörét tágítani akarja, el kell olvasni e könyvet. A rendkívül olcsó könyv izléses kiállítása külön figyelemre méltó. (l. j.)

o — — o

Zentán, Óbecsén és Szenttamáson evangelizált jan. 12-től 22-ig Liebstöckl Jenő kaposvári prédikátor. Kérjük az aratás Urát, hogy a vágyakozó lelkekben estéről-estére ellihintett mag, megteremje a maga gyümölcsét.

Konferenciái statisztikus kérelme a prédikátor-testvérekhez:

Miután a püspök az évi konferencia dátumát apr. 29-ben állapította meg, a konferenciái évet febr. 28.-ával zárjuk le. Kérem a testvéreket, hogy a statisztikai adatokat legkésőbb márc. 15.-ére juttassák el kezeimhez, hogy esetleges kiigazításokhoz elegendő idő álljon rendelkezésünkre.

Szerkesztői rovat.

JEZUS FŐPAPI imádságának újra vizszozatéő kérése, hogy tanítványai *egyek legyének*. Hogy ez az egység milyen legyen, erre nézve többféle felfogással találkozunk a keresztyének között. Csak nagyon kevesen tartják lehetségesnek a külsőleg is egységes keresztyén egyházat. Ezért beszélnek a láthatatlan egyházzól, amelyben mindnyájan akik Krisztusban hisznek benne vannak. Ez egy igazán szép elgondolás, de vajjon fedi-e a Jézus imádságában kifejezett kérés teljességét? A kérés így szól: „Hogy egyek legyenek, mint mi!” Ez a mostani egység, amelyet mi mutatunk a világnak olyan egység-e, mint az Atya és a Fiu között létező egység?

Igen fontosnak látjuk ezt a kérdést azért, mert Jézus az egységért azért könyörög, hogy a világ elhiggye hogy Te küldtél engem. Az egységből látja meg tehát a világ, hogy Jézust valóban az Atya-Isten küldte. Ha a keresztyének nem egyek, akkor hiányzik a világ számára ez a demonstráció. Semmit nekünk nem használ ha kitérünk e fontos kérdés újra és újra való megfontolása elől. A felelősség mindenkit terhel, aki hisz Jézus Krisztus főpapi imádságában.

Napjainkban, amikor olyan óriási erők megnyilvánulásának vagyunk tanúi, ma amikor külsőleg is az egység felé törekszenek az emberek legjobbjai, ugyan nem érzünk-e mi is mint hívő keresztyének indítást a hívők különböző irányzatainak egységesítésére? Igen-igen sok függ attól, hogy mit lát meg rajtam akár a hívő, akár a világban élő felebarátom! Valóban mi a világban élünk azért, hogy mutassunk valamit, talán elsősorban mutassunk egységet. Mert hogyan lássa meg és higgye el a világ, hogy mi Jézuséi vagyunk és hogy Jézust az Atya-Isten küldte el a világ számára? Közeledünk újra „a szenvedések rapjainak” megünnepléséhez, vajjon e szenvedések szemléletében nem gondolunk-e arra, hogy Jézus joggal várja el tőlünk azt, hogy mi végre egyek legyünk? Végig tudjuk-e gondolni az egész keresztyénség *tényleges egységének* következményeit az egész világra nézve?

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem adunk vissza.

Kéziratokat kérjük legkésőbb minden hó 20-ig beküldeni.

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Felelős kiadó és szerkesztő:
Tessényi János, Budakeszi, Fő-u. 5.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár.
Nyomdaiért felel: Henczer István.